

M'encanta aquest joc

de Neil LaBute

Traducció d'Anna Pérez Pagès

Silenci. Fosc

Un home (quaranta i escaig) està dret al davant de l'escenari – va vestit amb roba d'esport (jersei, pantalons, vambes). Diversos tons de blanc. Porta una gorra de beisbol.

HOME:

...M'encanta aquest joc. De debò. Això que quedi clar, abans que tots plegats ens posem així com...M'agrada molt aquest joc. El beisbol. (*Cop.*) Vull dir, a veure, sempre he seguit el meu equip, any rere any, sempre animant els nois des del camp, o des del bar d'algun hotel de mala mort —jo abans viatjava molt— però vaja, que no sóc el típic seguidor de quan l'equip està en ratxa. Ni parlar-ne. Estic amb els nois tot l'any, al cent per cent, juguïn els partits que juguïn durant la temporada. Tant si arriben als *playoffs*, o a les sèries regulars, com si no fan res de bo... Jo sempre allà. (*Cop.*) He arribat a anar a un parell d'entrenaments de pretemporada o sigui que sóc, sí, vaja, ja ho

veieu... Aquest és el meu món. Absolutament. No és que no m'agradi el futbol americà o parides d'aquestes, l'hoquei, sí, potser també, però vaja, el beisbol és el meu esport, sens dubte. Sense cap mena de dubte. Sóc un tio de beisbol, aquest sóc jo. Sí senyor.

Espera un moment, perquè ho anem assimilant. S'eixuga el front.

HOME:

També sóc, vaja, no és que ara vulgui posar-me medalles ni res, però també he entrenat alguna vegada. Sí, senyor. Sip. A veure, res *professional*, no a la universitat, sinó amb els nanos, vull dir, allà al *comesdiguí*... als camps municipals. A l'estiu. Entreno un equip des d'aquell dia que el meu gran —el Dale júnior— va anar a provar-ho, una primavera. El xaval és molt bo llançant, de debó, va ser arribar i prendre-li el lloc d'interbase a un nano del barri que feia tres anys que era a l'equip, o sigui que... (*Cop.*) I també és bo batent. Una potència increïble per a la seva edat, i un gran respecte pel joc. Les regles i tal, sabeu? Tot un petit esportista-de-l'any, i jo volia formar part d'allò, i quan entrenaven vaig començar a ensenyar als xavals com batre, com aguantar bé el bat, com moure's al camp, com trobar el punt d'equilibri, etc. Res de l'altre món, de fet, però pot ser prou important per a la carrera d'algú haver-se trobat amb una persona com jo que se n'ocupa des del principi. Ajuda a fixar les qüestions bàsiques a l'edat adequada... Us en farieu creus. A molts dels nois que he entrenat els va anar molt bé a l'institut, alguns fins i tot van tenir beques per anar a la universitat, universitats locals, d'acord, però

tot i així... I fins i tot hi ha un xaval —que va jugar després que el meu fill— que ara està en un equip de segona de prop de Seattle, i que podria acabar a primera si juga bé les seves cartes. És un bateador de *home runs*, un expert en boles llargues, però també l'eliminen sovint per strikes, així que vaja... No se sap mai com li pot anar... El cas és que és un del meus nois, i per això de tant en tant el veig a la tele —s'ha de tenir parabòlica per poder veure aquests partits—, però jo l'he vist jugar i sabeu què? Encara agafa el bat EXACTAMENT com li vaig ensenyar, ara farà uns 12 anys. Sip. (*Somriu.*) Et sents molt satisfet... El meu nano, i mira que era bo, va acabar treballant en el sector de la construcció i només juga els caps de setmana a l'estiu, o sigui que, es clar, de vegades s'ha de viure la il·lusió a través d'un altre. No? Però el meu Dale sap que l'estimo, es dediqui al que es dediqui... Sí, és un molt bon jugador de camp, i mira que allà als camps municipals la gespa no és gaire bona. Algun vespre vaig a veure'l jugar l'últim partit dels dissabtes, i és... Vaja, ja sabeu com et sents quan es tracta del teu propi fill. És una sensació... Agradable.

L'home s'eixuga de nou el front. Somriu.

D'això... Deixeu-me fer-vos una pregunta... Per què em mireu així? Eh? Estic pensant que... Potser m'heu reconegut, no? És clar, sóc algú que coneixeu d'alguna cosa però encara no sabeu ben bé de què, no? És això? Ahà. Va, us donaré una pista i segur que ho endevineu a la primera. Així de fàcil. (*Fa petar els dits.*) Fa dos anys, al camp de Morgan Field. Els Cubs contra els Phillies. Ara sí? No? Jo era el tio. Sí, el TIO de tot allò de... Va sortir a les notícies

durant un mes o així. La baralla. Els pares que, i vam acabar tots a hòsties, sí, i tot allò. Era jo. (*Cop.*) Sip. Ara us en recordeu, no? Segur que sí. Aquí va ser un gran tema... Fins i tot va sortir a les teles nacionals un parell de dies, a les notícies. Fotos nostres. I encara, a hores d'ara, no entenc com va passar, de debò que no. Vaig dir no sé què —res— sí, un comentari estúpid sobre com s'ajupia el fill d'aquell tio a l'àrea del batedor. D'acord, me'n vaig fotre una mica, vull dir, segurament no heu vist els vídeos d'aficionats d'aquell dia però... encara podríeu trobar-ne imatges, la gent ho penja tot a internet... però el xaval era bastant negat. Com a batedor era lamentable, jo ho vaig veure de seguida, era la quarta vegada que batia, i ho vaig dir cridant, ja veus; això és mitja lliga infantil: aprendre a aguantar els comentaris del públic. Com feia el meu fill, i ell era molt bo, però la gent sempre deia parides, i es fotien amb el seu nom, i no sé, els seus *mitjons*, i totes aquestes collonades, la qüestió era despistar els nanos. Sempre és aquesta la idea... I va i el tio aquell s'embala entre la multitud. Des de les grades dels visitants fins a l'altra banda del camp, corrent directe cap a mi... El veig a venir i fa cara de, no sé, de no ser-hi tot, renegant i gairebé plorant, amb la cara vermella, i aquelles gotes d'aigua (no sé si llàgrimes) als ulls. Un parell de pares davant meu intenten aturar-lo, però ell s'obre pas —fins i tot fa caure una mare amb el nen a coll— i m'embesteix com un tren sortint d'un túnel. Cops de puny salvatges em llancen amunt i avall contra les grades i els seients metàl·lics, mentre intento defensar-me, cridant-li a la cara. Ofegant-me, perden la veu, amb tota aquella gent darrere seu agafant-lo pel coll, però ell... No pensa recular ni un mil·límetre, no parará... Està assegut sobre el meu pit,

em té contra el terra, i estic mig destrossat —com tirat, allà, sense poder-me aixecar, quedant-me sense aire— i ell vinga a fotre'm d'hòsties. L'única cosa que puc veure abans de perdre el coneixement és la mirada del tio mentre em trenca la cara. Els seus ulls són... En fi, una cosa així no s'oblida fàcilment. No s'oblida mai.

L'home s'atura un moment, recordant l'incident. Sobresaltat, sacseja el cap i ens torna a mirar.

HOME:

...en fi, va ser així com va començar i sé que va ser idiota, va ser estúpid dir-ho i fotre's en aquell merder, però què hi farem? No pots retirar-ho. Oh, oh, no pots, i ja pots resar i desitjar-ho més que res en el món, però no es pot tornar a començar i fer com si res. Estàs atrapat pels teus actes i la teva part de culpa et farà sentir com una merda per sempre. Sí, per sempre, per sempre més. O com va dir aquell del poema... amb l'ocell? «Eternament». Això és molt de temps per lamentar una estupidesa, però així van les coses, i a partir de llavors, d'aquell SEGON, això és el que et queda. Anar pel món sentint-te com una merda pel que has fet i per com han anat les coses i tot plegat. El teu paper en la història. I el que mentrestant ha passat amb la teva vida per culpa d'això... (*S'eixuga els ulls.*) Vull dir, mireu-me... Quina *tragèdia* més *xunga*, la meva, eh? No faig broma. Quaranta-quatre anys i deixo tres fills i una dona. Ella és mestressa de casa, ni tan sols té un títol universitari, ni assegurança ni prestacions ni tota la merda aquesta... Perquè sóc invencible, oi? Sóc *immortal* i estic a la flor de la vida i sóc americà i què

coi hauria de passar-me? I llavors passa alguna cosa, i ja està. Tu te'n vas i ells es queden, i d'AIXÒ parlen tots aquells llibres, tots els llibres religiosos i la seva xerrameca sobre el Cel i l'Infern i el que hi ha després. En un segon, en una mil·lèsima de segon, simplement... Ja no hi ets. Però, ja ho veieu, et quedes vagarejant com si encara hi fossis i veus la gent que t'estima plorant i intentant imaginar com s'ho faran a partir d'ara i no hi ha res en el món que hi puguis fer. Res de res. És com estar darrere els vidres foscos d'uns grans magatzems, sabeu com quan els vigilants de seguretat s'amaguen i et miren? Ve a ser una mica això. On ningú et pot veure mai més, però tu has de contemplar les conseqüències del que has fet: la família que ha de vendre la casa i l'altre que va a la presó una temporada (això no em va saber gens de greu!) i els teu fills que es moren de vergonya cada vegada que algú els pregunta què va passar aquell dia... Això és el que has deixat. AIXÒ és el que t'has guanyat per ser un puto bocamoll i oblidar-te que aquell nano tenia algú que l'estimava, algú que faria qualsevol cosa perquè creixés fort i feliç i segur... *Qualsevol* cosa. I ara és quan t'asseus no saps ben bé on, en aquest lloc que no és enlloc, i et sents fatal... Et sents malalt de tant desitjar poder tornar enrere, només un segon, i callar la puta boca i mirar el partit, i anar a menjar una pizza i adormir-te una vegada més al costat de la teva dona. Només una vegada. Però no pots, no, no pots fer-ho mai més, perquè vas oblidar que és un joc, és només un joc, i això et perseguirà per sempre, sempre més.

Ara l'home s'asseu, esperant. Sol. La llum ha començat a minvar fins que li queda il·luminada només la cara.

HOME:

Sé que costa, creieu-me, ho sé... Amb la hipoteca i la gent que condueix com boja i el tio nou de la feina que et posa a parir, hòstia, és tan difícil recordar que val la pena relaxar-se i deixar-se anar i agafar al vol els moments de plaer... Agafeu-los, i abraceu-los amb força, i *espremeu*-los al màxim, perquè són tan preciosos... Però intenteu-ho, d'acord? Això és tot el que penso dir-vos, intenteu-ho. Intenteu-ho. INTENTEU-HO, d'acord? Intenteu-ho... (*Somriu cansadament.*) Perquè només és un joc. De debò. És un joc... Això és tot. Un joc. Un *joc*... Només és un joc... És...

Camina enrere mentre comença a minvar la llum de la cara: els seus ulls, l'últim que veiem d'ell, tenen una mirada obsessiva. Ens mira fixament.

Silenci. Foscor.